

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jan Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **B. K.**, zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2014, č. j. MSK 86402/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 4. 2015, č. j. 19 A 5/2014 - 14,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí proti napadenému usnesení, kterým krajský soud odmítl její žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2014, č. j. MSK 86402/2014, jímž jako nepřipustné bylo zamítnuto odvolání společnosti FLEET Control, s.r.o. proti rozhodnutí Městského úřadu Bohumín ze dne 16. 4. 2014, č. j. R 1277/2013, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 74 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu.

Krajský soud napadené usnesení odůvodnil tak, že podle obsahu spisu byla přiložena k odporu proti příkazu kopie plné moci (scan dokumentu) pro společnost FLEET Control, s.r.o., jako deklarovaného zmocněnce žalobkyně. Tato společnost později ve prospěch žalobkyně také podala odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Vzhledem k tomu, že plná moc k zastoupení žalobkyně nebyla předložena v originálu, správní orgán vyzval společnost FLEET Control, s.r.o., k odstranění nedostatku prokázání zastoupení. Ta však nijak nereagovala a písemnou plnou moc nepředložila, a správní orgán tudíž odvolání společnosti FLEET Control, s.r.o. jako nepřipustné zamítl. Za tohoto stavu věci, kdy žalobkyně nevyčerpala řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem krajský soud žalobu jako nepřipustnou ve smyslu

§ 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v souladu s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro předčasnost odmítl.

V podané kasační stížnosti se žalobkyně dovolává důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., resp. s ohledem na odmítnutí žaloby odůvodňuje kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Podle názoru stěžovatelky výzva k doplnění originálu plné moci nebyla důvodná ani zákonná, protože dle jejího názoru postačí k prokázání zastoupení prostá kopie plné moci. Proto odvolání podané společností FLEET Control, s.r.o. bylo řádným procesním úkonem. Na podporu výše uvedeného odkazuje na rozsudek NSS sp. zn. 4 As 171/2014. Dále stěžovatelka s odkazem na rozsudek NSS sp. zn. 4 As 27/2011 namítá, že i kdyby byl žalovaný oprávněn vyzvat žalobkyni k doložení originálu plné moci, pak jím učiněná výzva do datové schránky společnosti FLEET Control, s.r.o., nebyla právně účinná. Podle názoru stěžovatelky měl žalovaný vyzvat samotného účastníka řízení ke sdělení, zda má jemu doručené odvolání považovat za odvolání řádné.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že je mu známa judikatura NSS k této otázce. Ve všech případech řešených NSS byla procesní situace přesně opačná. Správní orgán se spokojil s pouhou kopií plné moci a následně účastník popíral, že byl zastoupen. Ve výše zmíněných případech, stejně jako v případě nyní projednávaném, se jedná o obdobný okruh zástupců, kteří podávají svá tvrzení účelově a od počátku vytvářejí procesní obstrukce. K tomuto dále dodává, že podle jeho právního názoru se pod pojmem písemná plná moc, obsaženém v § 33 odst. 1 věta druhá správního řádu, rozumí originál listiny, nikoliv její prostá kopie. Správní orgán navíc může vyzvat účastníka řízení k doložení originálu plné moci v případě, že o její pravosti existují určité pochyby. Žalovaný přitom zastává názor, že v případě obecných zmocněnců vždy existují určité pochyby o tom, zda je kopie plné moci pravá.

K námitce stěžovatelky, že výzva k prokázání zastoupení měla být zaslána také jí, žalovaný odkazuje na rozsudek NSS sp. zn. 10 As 266/2014. Stěžovatel, údajně zastoupený, zde nic osobně nemusel vykonat, tudíž postačovalo tuto výzvu odeslat zmocněnci. Dále žalovaný poukazuje na to, že ve vyjádření k žalobě sám navrhol, aby žaloba byla odmítnuta jako nepřijatelná, neboť nebyly vyčerpány všechny řádné opravné prostředky.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti d v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

Kasační stížnost není důvodná.

Ve správním řízení je vždy na úvaze účastníka řízení, zda si ke svému zastupování zvolí zmocněnce, či nikoli, a v jakém rozsahu případně zmocněnci plnou moc udělí. Zmocnění k zastoupení se vůči třetím osobám prokazuje udělenou plnou mocí. Dle § 33 odst. 1 správního řádu lze plnou moc udělit zásadně v písemné formě, pokud není plná moc udělena ústně do protokolu. Plná moc je jednostranným prohlášením zmocnitel o osobě, která se na základě plné moci stává zmocněncem, ale také o rozsahu zmocnění. Dále dokládá, že se zmocnitel a zmocněnec dohodli na obsahu plné moci a byla mezi nimi uzavřena smlouva o zastoupení.

Nejvyšší správní soud se již v rozhodovací praxi obdobnými kauzami několikrát zabýval. Například v rozsudcích ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014 – 31, dále ze dne 7. 8. 2014, č. j. 10 As 151/2014 – 33, ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26, a ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 203/2014 – 48. V nich přitom bylo opakovaně rozhodnuto tak, že ve správním řízení

pokračování

k prokázání zastoupení postačí předložení kopie plné moci a není bezpodmínečně nutné v každém správním řízení trvat na doložení jejího originálu. Konkrétně lze například uvést pasáž rozsudku č. j. 10 As 203/2014 – 48, bod 22, kde je uvedeno, že „[t]ento závěr je významný i z hlediska posouzení dalšího argumentu stěžovatele, tedy s otázkou nutnosti konvertovat plnou moc ve smyslu § 22 odst. 1 a 2 zákona o elektronických úkonech. Zastává-li Nejvyšší správní soud názor, že pro účinné zastoupení účastníka správního řízení zmocněncem dle § 33 odst. 1 správního řádu dostačuje předložení písemné plné moci v prosté kopii, potom má předložení prosté kopie stejné účinky jako nekonvertovaná písemnost doručená prostřednictvím datové schránky zmocněné osoby.“ Nicméně ve stejném rozsudku v bodě 23 Nejvyšší správní soud také vyslovil názor týkající se eventuálních pochybností o pravosti kopie plné moci: „vystanou-li pochybnosti, zda předložená kopie plné moci skutečně prokazuje oprávnění zmocněnce jednat za účastníka, je na místě, aby správní orgán vyzval tohoto účastníka k doložení jejího originálu“ (obdobně též cit. rozsudek NSS č. j. 4 As 171/2014 – 26).

Je tedy zřejmé, že k prokázání zastoupení určitým zmocněncem ve správním řízení je možno doložit kopii plné moci, ovšem pokud správní orgán pojme jakékoliv pochybnosti o plné moci, má právo vyzvat toho, kdo kopii plné moci předložil, k doložení jejího originálu, kupříkladu proto, aby předešel případným procesním obstrukcím a zpochybňování pravosti prosté kopie plné moci.

Stěžovatelka namítá, že výzva k doložení originálu plné moci zástupci byla neúčinná a správní orgán měl výzvu k doložení originálu plné moci zaslat též jí. K tomuto Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 34 odst. 2 správního řádu s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze jeho zástupci. Pokud se tedy jedná o výzvu k doložení originálu plné moci, kterou podal sám (údajný) zmocněnec, nejedná se o úkon, který by musel vykonat osobně zmocnitel. Postačí proto doručení výzvy zmocněnci (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 – 32, bod 42, kde se NSS vyrovnává i s rozsudkem č. j. 4 As 27/2011 - 37, na který odkazuje stěžovatelka).

S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

Ostatně obdobně rozhodl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 10 As 101/2015 - 45, a to v prakticky téměř shodné věci.

O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu